

Korinek Janka

Hogyan szomorkodom?

Pedig én egy erős nő vagyok. Erősen is török meg.

Elfekszem, bámulok, sóhajtok, közben hagyom, hogy elfogjon az elviselhetetlen érzés, amin nem tudok változtatni, csak hagyni, hogy elvonuljon felettem. Egy kicsit engedem magam megrágni belülről. Néha sört iszom, mert szeretem, ha a bánaton kívül valami más is megcsap. Haragszom, amiért nem tudok nőiesen szomorú lenni: lemondóan megszabadulni a cipőtől, a szobába sietni, hamar átölelni egy párnát, majd csendes zokogással cukira elkenni a sminket, persze véletlen. Nem, én sört iszom, vagy néha bort, fekszem, vagy néha fürdöm, hogy a lefolyónak sírhassak. A hangot elnyeli a csobogó, forró víz, már csak a sós íz emlékeztet valamire. Ha nagyon nem bírom, ezer ráncba húzódik az arcom.

Vers a csuklódra

Ki(s)írtam
magamból
még
vagy
ezer
gyöngyöt,
ez
lesz
a
te
karkötőd,
felfűzheted,
amire
akarod.

Insomnia

Volt úgy is, hogy én álmodtam rólad.
Illatkák a hajadból, csend.
Másnap gyűlöltelek, amiért itt jártál.

Átölel

A november pompázatos. Színes falevelek, ködös szalmabálák a ropogós mezőn. Recsegő léptemmel szakítom át a ködöt, simít a hűvös levegő. Szeretem az őszt, átölel.

Már én sem

Jó akkor már én sem,
Én sem már
És kisedem a földből,
Kisedem a zöldeket
Nem őrzöm,
Én sem őrzöm már
A füveket.

Neszezés

Rideg ráncokat vetnek párnáim, egy kis vacogás...
Olykor nehéz szólni, hogy mit szeretnél.
Apró neszek az eresznél.

Fentről

Ez az a kilátó, ahová egyszer felsétáltunk. A ház elől indultunk, az emelkedőn a szőlősorok mellett kézenfogva-kézlóbálva, át a dzsindzsáson, majd futás fel...

Fenn a tetőn beszélgettünk, megfogadtam, hogy sokáig: nem csak magamnak, de neked is. Aztán lesétáltunk a csigalépcsőn, de mégsem, mert

én kizuhantam a korlát mögül a fenyőerdőbe, magammal rántottalak,
mert fogtad a kezem.

Gyantás véget értünk, de fentről azért ellátni a vörös amfiteátrumig.

Nő az erdőben

Zubbonyredők
Halánték
Érzégés
Kék csigolyák
Hajlongó fenyő
Légvétel.

Sárgáskék muzsika

Napsütés tépte fel a mezők húrjait,
zsongtak a virágok, a környező
fák üde lombja szétszítálta a fényt.

Égtenger gyúlt, új zománc,
halk kéregként forrt a levelek
hegyére az emésztő forróság.

A sugarak szúrósan húzódtak
a zilált fűsorok között, csobogott
a közeli gyémántsínű csermely.

Rég nem voltam már ott,
kiszikkadtam a nyár ölén vagy
befelűtam a csermelybe, nem tudom.

Dűnék

Havas mezőről írok; a szél sodorgatja a fehér dűnéket. Könnyedén
megdőlnék, karcsú vonalakat eresztenek, egymásra hajolnak.

Veled sétálok itt vagy mással? Jól látom? A szél vaskos felleget támaszt.

Átmeneti elmezavar

Mióta írsz úgy, mint egy kis virág? Gyenge havasi gyopár.
Marhák zúgnak át a mezőn, szarvuk nagy és görbe.
Ha mellém ülsz, megfogom a kezéd, és várom, hogy te is megérints.
Deressé vált tekintet, szúr a pislogás.
Földhöz csapnék egy pezsgősüveget, hogy felélénküljek.
Aztán részeg leszek.
Régóta esik, szeretem a természetet, igyunk rá, koccintsunk az időre.
Majd elmúlik.

Alkalmi író vagyok

Alkalmi író vagyok, Alkalmakkor írok.
Amikor az ereim elterpeszkednek, Amikor rosszul vagyok.
Hű, megint.

A nap végén

Leteszem a fejem, a párna rojtjai közt susogni kezd hiányod, csiklandoz, a gyötrelem keres játszótársat. Odakinn csillagok gyúlnak, ez a közös leplünk.

Tejútjárás

Telve vagyok könnyel,
Susog az éj.
Telve vagyok könnyel,
Rezdül az ég.
Telve vagyok könnyel,
Csillagok közt járok,
Halvány kis fényekkel
Kék álmokra várok.

Koccintsunk

Aznap is kellett volna inni, amikor kijelentette,
Hogy akar engem. Mint aki egy hosszú szónoklat
Végére ért, úgy mondta.
Büszke volt, én meg csak inni akartam,
Hogy ünnepelhesse magát.

Táncolok

húzódik a bőröd, tépődik az ajkad,
kínszenved az arcod, vér fakad
a szemedből, csikordul a fogad,
szakad a húsd, arccsontod roppan;
igen: a Szabadságom neked talán
arcodon táncoló bakancs,
de én teljes súlyommal szabad vagyok,
húzódjon bár a bőröd és tépődjön az ajkad és
kínszenvedjen az arcod, csorduljon a véred
a szemedből, mindkettőből, és csikorduljon a fogad és
szakadjon a húsd és roppanjon az arccsontod
mert én én én
én táncolok.

Cseréljük vissza

Hát ha már egyikőnk sem tud mit kezdeni
a másikkal, akkor cseréljük vissza
az első pillantást
titkos gondolatokat
ki nem mondott
foszlányokat
a kézfogást
a puha csókot
a tapogatást és a
megannyi nyalakodást
a nevetést
összebújást cseréljük vissza, és cseréljük vissza még

a sóhajokat
és bánatokat
és maró könnyeket
és zokogást,
a feltörő szerelmet;
téged és engem cseréljük vissza mind.

Két kis tükör

Két kis tükör: néztelek. Akkoriban virágok nőttek még.
Rügye bomlott a fáknak és csillogtak a tükrök. Akkoriban még vis-
szanéztél.

Elefántfa